

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v sredo 30. junija 1886.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Ob tristoletnici Trubarjeve smrti.

Danes je tristo let, odkar je v Derendingu na Virtemberškem, daleč od domovine slovenske, svoje oči zatisnil književni naš Kolumb, Primož Trubar, ki je položil temeljni kamen novoslovenskemu slovstvu. „Kakor zvezde luč, poprej nikdar poznane,“ zažarela je njegova podoba na obzorji, s svojim trudapolnim, požrtvovalnim delovanjem stekel si je toliko zaslug, da, kakor piše „Zvon“: „Kadar se imenuje čestito ime Primoža Trubarja, lahko sname klobuk z glave vsak, komur knjiga slovenska ni briga deveta.“

Spodobilo bi se bilo torej, da bi spomin njegove smrti slovesno praznovali, a naše razmere so take, da se mora ob sebi umevna hvaležnost čestokrat umikati tesnosrčnim ozirom, da nekateri v najnedolžnejši stvari iščejo dlake v jajci, da se še tako jednostavnim pojavom radi podtikajo zli nameni, s kratka, da je vse polno predsodkov, pomislekov, bojazni in ozirov, prav malo pa odločne volje in prave zavesti.

Tak je dandanes naš položaj in ako pomis-

limo, da je tri sto let in več minulo, odkar je Trubar začel ledino orati in tako rekoč sam iz sebe nastopil trnjevi pot svojega delovanja, se nam pač usiljuje občudovanje do moža, ki je začetnik našemu slovstvu. Moral je biti bogato nadarjenega duha, jeklenelega poguma in navdan goreče ljubezni do naroda svojega, da ga ni strašilo nobeno nasprotstvo v pričetem delu, da je z železno doslednostjo dosegel svoj smoter, si sam postavil „monumentum aere perennius“ in narod svoj probudil k novemu življenju, k delovanju na slovstvenem polju.

Ni ga imel prednika pred seboj, ki bi bil v istem zmislu že deloval, a z zdravim svojim razumom je takoj pogodil, da se mora z narodom govoriti v njegovem jeziku, in napisal je najpotrebniše slovenske knjige, skrbel za njih razširjenje, ter neposredno, kakor A. Fekonja v „Zvonu“ prav lepo opisuje, „deloval v zmislu uzajemnosti jugoslavjanke, objemajoč Slovence, Hrvate in Srbe.“

Njegovo delovanje izzvalo je sicer silno nasprotstvo, pričela se je znana, ali bolje rečeno, zloglasna protireformacija, ki je uničila na stotine in stotine slovenskih knjig, ne glede na mnogokrat popolnem nedolžno vsebino, a seme zasejano v narodno ledino, pognalo je kali, za Trubarjem nastopila je cela vrsta novih pisateljev, duhovniki katoliški in pridigarji protestantski gojili so po njegovem vzgledu slovenščino in tako pripravljali pot, da se je naposled v Slovincih pričela prava književnost, z njo pa narodna izobraženost.

Zategadelj ima Trubar neprecenljivih zaslug za slovensko knjigo in srečno se sme imenovati skromna vas Rašica, v kateri mu je zibelka tekla, zategadelj bi se bilo spodobilo, da bi se tristoletnica njegove smrti svečaneje in obširneje praznovala, nego samo v ozkem krogu „slovenskega pisateljskega društva“, da bi se slavilo in proslavljalo njegovo ime, kakor to zahteva dolžna hvaležnost velikemu narodnemu dobrotniku nasproti.

A ker pri naših razmerah to ni lahko izvedljivo, ker je „duh sicer voljan, meso pa slabo,“ spominjajmo se danes osnovatelja našega slovstva, hranimo mu hvaležen spomin v naših srcih, nadaljujmo v narodnem zmislu njegovo delo in zakličimo z dna srca:

Večna slava Trubarjevemu spominu!

Petindvajsetletnica slovanske čitalnice v Trstu.

Petindvajsetletnica naše Čitalnice je pravi narodni praznik Tržaške slovanske inteligencije, katero bi morala po vsej pravici svečano praznovati. Pomenljiva je ta slavnost posebno iz dveh razlogov, zaradi svrhe, ki jo ima slovanska čitalnica in pa zbog prošlosti svoje.

Že leta 1848, zjediniili so se rodoljubi vseh slovanskih plemen v Trstu, ter osnovali si „Slavjansko društvo“ s plemenitim namenom, gojiti, širiti in utrjati slovansko zavest, zbirati vse sinove matere Slave okrog domačega ognjišča, hraniti jih tujega nasilstva, ter bodriti in spodbujati jih v nenaravnem boji, ki so ga bili (kakor ga še dandanes bijemo), da si v lastnej zemlji zopet pribore zgubljen domovino. Z mladeniško navdušenostjo spustili so se v sveti boj, blaginja vsega slovenskega naroda jim je bila pri srci in da bi jim bilo mogoče z večim uspehom boriti se za pravice preziranega naroda, ustanovili so si 1. 1849 list „Slovanski rodoljub“ in l. 1850. „Jadranskega Slavjana“. A ne le moralno, to društvo podpiralo je narod tudi gmotno z denarjem in živežem, kadar je bila potreba.

S tem je že takrat pokazala slovanska inteligencija v Trstu, da hoče in da je sposobna narod voditi ter s svojim vzgledom kazati mu pot, po katerem naj hodi, da si pribori prikratene pravice, a še več nego to, pokazala mu je tudi v dejanji njegove prave prijatelje, ki imajo srce zanj in ki mu pomagajo, kadar je v sili. Kakor uspešno in mnogo obetajoče je bilo delovanje „slavjanskega društva“ prva leta, tako neslaven in žalosten je bil njega konec, ko je vodstvo prešlo v nespretno, nesposobno in tuje roke. „Slavjansko društvo je mirno in prav brez hrupa zaspalo okolu 1858. leta.

Slovanska inteligencija je nekoliko časa dremala, a dolge ni mogla ostati brez svojega društva. Rodoljubi sklenejo ustanoviti zopet svoje društvo in ta svoj sklep tudi kmalu oživotvorijo. 29. januarja 1861 leta skličejo prvi „veliki zbor“ slovanske čitalnice v Trstu. Slovenci, Srbi in Hrvatje podali so si roke v zložno delovanje. In sad te zloge se je kmalu pokazal, društvo je od dne do dne bolj

LISTEK.

Gostinjec (hospicij) sv. Jeronima v Rimu in pravice Slovencev do njega.

(Konec.)

Ali z druge strani našli so se tudi gospodje, ki so Kranjce, in še celo krepko branili. Tako je n. pr. gostinjski pokrovitelj, kardinal Fran Peretti di Montalto, čvrsto branil svojega kanonika Jamšiča do smrti, trdeč, da so Kranjci Sloveni in da je torej tudi Jamšič, kakor se to vidi iz učenih razprav, ki so jih napisali pravnik Aleksander Saccinelli in odvetnik Eusebius de Eusebiis ter sodnikom prikazali dne 7. avgusta in 17. novembra 1563. (Štiri take informacije nahajajo se še mej gostinjskimi spisi.) Peretti da je sam plačal odvetnike, ki so njegovega kanonika tako dobro branili, to potrjuje odvetnik Karl Coppetti v svojej spomenici, katero je 25. junija 1655 sodniji izročil.

Najbolj pa je Kranjce branil pop Jurij Križanič iz Zagrebske škofije. Tega izbere Pastrič vkup s popom Franom Marchijem kot rászod-

nika, ki imata Jamšiča izpraševati, zna li „ilirski“, ali ne (15. februarja 1652). Ali Križanič je takrat še premalo poznal zvitega Pastriča in se je v prijateljskem pogovoru z njim neprijazno izrazil proti Kranjcem. To je Pastrič hitro pobral in nesel pred sodnike že 18. februarja 1652. Križaniču pa je bilo potem žal, da je tako govoril in skušal je svojo neprevidnost kakor hitro mogoče popraviti, ko se je prepričal, kako stvari stoje in kedo prav za prav zapoveda v svetojeronimskem gostinju. Zato pa se je hotel Pastrič maščevati nad Križaničem in osramotiti ga javno pred sodniki. Prisilil ga je namreč 5. februarja 1654 javno izpovedati pred svetojeronimskim belježnikom Bernardinom Santijem, da je res proti Kranjcem govoril.

Z druge strani pa je bil začel tudi stari Jamšič bolje paziti, da ne izpodijo njegovega sina iz kanonikata, a njega iz bratovščine. Ni se zanesel samo na pričanje Kircherja, nego iskal je še novih prič in našel je v Rimu še štiri Kranjce (mej njimi so bili trije Ljubljanci), tri Tržacane, dva Oglejca in jednega Saligradčana in ta desetorica (mej njimi bili so trije udje bratovščine) mu je podpričala, da so Kranjci Sloveni, da Ljubljanci govore

slovenski, da je svetojeronimska bratovščina Kranjce zmerom za Slovence držala, in da jih je za svoje člene vsprejemala, kakor je tudi Jamšiča vsprejela.

Ali takemu pričanju smijal se je tudi Pastrič in njegov odvetnik Liberati ter obadva napišeta sedemnajst težkih in zapeljivih prašanj in jih izročila sodnikom, naj po njih izprašujejo Jamšičeve priče. Na to izberejo sodniki tri izmej onih prič: Kolenca Ljubljanačana, Pellegrina Tržacana in Matijo iz Kranja, ter še nekega Celovškega bogoslovca. Ti so najpoprej prisegli, da bodo resnico govorili in potem so odgovarjali vsak posamezno na sedemnajstera prašanja in Pastričeve spletke ter še na ono, kar jih je tolmač prašal (odgovarjali so torej slovenski pred talijanskimi sodniki): da Kranjci so Sloveni in da ravno to so tudi Istrani in nekoliko tudi Štajerci in Korosci i. t. n. Ali zna Jamšič slovenski, tega neso potrdili, ker neso bili prašani za to.

Pa stari Jamšič se tudi s tem še ni pomiril. Izvedel je, da so se takrat v Rimu mudili kranjski gospodje: Ivan Jurij Lamberg, Ivan Siegfried Lamberg, Fran Albert Kaysell, Ivan

raslo in razcvitalo se in že v prvi dobi svojega obstanka bilo je tako razvito, da se je lahko merilo z vsakim drugim društvom Tržaškim. Društvu na čelu so ostali možje, ki neso štedili ni truda ni novca, ko je bila potreba, pa tudi člani so se ravnali po njih lepem vzgledu in vsak si je prizadeval, da po svoji moči pripomore in vstavi na noge. Prvi predsednik društvu bil je g. Edvard Sorč, prvi slovenski tajnik je bil Fran Cegnar in takoj za njim Fran Levstik, ki je učil slovenščini društvene ude! Ta imena jamčijo nam dovolj, da je bilo delovanje slovenske Čitalnice živo, zdravo in v vsakem obziru vzgledno. Gospod Jan Lego tudi v Slovencih dobroznani češki in slovanski rodoljub bil je leta 1861. član slovenske čitalnice ter si pridobil zanjo premnogo zaslug.

Kakor apostel slovenske vzajemnosti začel je je g. Jan Lego učiti češki jezik v čitalnici, hoteč seznaniti nas s severnimi brati. Tudi v poučevanju petja trudil se je uzorni rodoljub in si tudi tako zaslužil našo hvaležnost.

V občie bila je slovanska čitalnica takoj prvo leto jako ugledno društvo. Najbogatejši trgovci slovanski, visoki uradniki in dostojanstveniki, mej njimi tudi vladika Legat, bili so udje. Slovanska inteligencija se je onda res sijajno kazala pred svetom. Iz tujih mest vabila je slavne umetelnike, da so sodelovali pri nje „besedah“. Tako je povabila slavne ruskega umetelnika Dmitrijeva Svečina, kateremu je za jeden sam večer plačala 12 napoleonorov.

V odboru sedeli so možje, ki jih ves Trst spoštuje, odborovali so znani književniki, katere ves narod ljubi! Tudi slovanski kapital bil je vedno lepo zastopan, vsako leto so bili najmanj po trije slovanski milijonarji odborniki čitalnični. Ako se društvu postavijo na čelo taki možje, pridobijo mu na mah ugled in spoštovanje v trgovskih krogih, podajo mu ono samozavest, ki jo daje jedino le denar, ki je pa neobhodno potrebna, ako boče društvo v velikem svetu kaj veljati!

Tako se je lepo razvijalo in cvelo naše društvo in da bi še bolj gojilo slovanskega duha, osnovalo je leta 1864. slovensko šolo, v kateri je g. Cegnar učil slovenščino. Tudi na nižje sloje čitalnica ni pozabila. 1865. leta sklenili so osnovati telovadno društvo, ki bi imelo biti srednjemu stanu to, kar je višim krogom čitalnica. Žal, da neso društva spravili res v življenje!

Poslednja leta spremenilo se je marsikaj v društvenem življenju, začeli so Srbi drug za drugim odpadati, utemeljili so si bili svoje „srbsko društvo“ ki je nekoliko let hiralo, potem pa mirno zaspalo v gospou.

Nasprotniki naši se množe, a naše čete se manjšajo; orožje, s katerim se oni proti nam boré je dan na dan bolj nabrušeno in pogibeljno, naše je pa vedno slabše, krha se in otopeva in kmalu ne bo več za rabo. Namesto napredka, zaostajamo v rodoljubju. Učimo se od priprostega delavca, ki si je osnoval svoje društvo, katero od dne do dne bolj raste in se širi ter krepi v občie veselje pravih narodnjakov.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 28. junija

V Libereci izhajajoča „Deutsche Volkszeitung“, ki je glasilo trših Nemcev, v svojem pogledu na minulo zasedanje državnega zbora hudo obdeluje pl. Plennerja. Vpraša, kako da se je pl. Plenner predznil finančnemu ministru očitati prevzetnost, ko sam vedno kaže svojo prevzetnost in napihnjenost. Ves liberalizem nemško-avstrijskega kluba ni nič drugega, kakor hinavščina in fraze, za katerimi pa tiči želja po gospodstvu.

V Galičiji je naredba naučnega ministra, da se poviša šolnina na srednjih šolah, napravila jako slab utis. Proti tej naredbi se misli izjaviti več okrajnih in občinskih zastopov, morda tudi deželni zbor. V tem oziru je živahna agitacija po vsej deželi.

Vnanje države.

„Svet“ ve povedati, kakor je zvedel nekda z dobrega vira, zakaj je črnogorski knez potoval na Dunaj. Avstrijska vlada je nekda Črnigori poslala poslednji čas ostro noto, ker iz Črnogore v Hercegovino vedno prihajajo roparji, kateri se, če jih vojaki zasledujejo, hitro umaknejo v Črnogoro. Knez je potoval na Dunaj, da se osebno o tej stari dogovori z Dunajsko vlado.

Kakor se poroča iz Belega grada, postajajo roparji v Srbiji vedno predrznejši. Dolgo časa so bili mirni, a sedaj so pa začeli svoje delo. V Dragačevem bil je boj mej roparji in žandarji. Tri roparje so nekda žandarji ujeli, a več žandarjev je ubitih. V Manajlovci so napali roparji bogatega krčmarja, Ristića. Vsled tega navstal je mej prebivalci in roparji bud boj. V Zagradci so roparji oropali župnika Veljko Spasića in ga ubili. Vzeli so mu nekda nad 700 cekinov. Roparji bili so nekda Bolgari pod vodstvom srbskega izseljenca. Ker poročila iz Srbije neso zanesljiva, ne moremo vedeti, ali so to res navadni roparji, ali se pa začenja morda kak ustanek. Morebiti so pa vesti o ropih le vladni listi izmislili, da bi narod zopet hujskali proti Bolgarom. Mnogo Srbov obsoja vlado, da je bila začela vojno proti sosednemu narodu, zategadelj pa morda vlada skuša Bolgare spraviti v slabo ime pri narodu, da bi mislil, da res bolgarski narod samo skuša škodovati srbskemu.

Po poročilih iz Sofije se bolgarska vlada še ni za gotovo odločila, bode li sedaj ali pa še le jeseni narodnemu sobranju predložila zakon o posojilu. Znesek, ki ga hoče vlada vzeti na posodo, se ne bode točno določil, ampak bode vlada zahtevala, da se jej da pooblastilo, da sme izdati posojilo do 100 milijonov. S tem denarjem bode vlada zgradila železnico Caribrod Vakareli, kupila železnico Ruščuk Varso ter zidala še druge železnice in napravljala pristanišča.

Karakteristično za to, kak duh vlada v francoske vojski, je sledeče: V častniškej kazini v Limogesu visi zemljevid, na katerem je Alzacija in Lorena naslikana z žalostinskimi barvami. Poleg tega zemljevida pa visi povelje polkovnika Thomasa, ki se tako le glasi: „Gospoda moja! Jaz hočem, da v našej biblioteki, ki je tudi naša orožnica, vedno imamo pred očmi vzhodno mejo, da nikdar ne po zabimo, da sta onostran meje nam prijazni deželi, kateri je vojna sreča od nas ločila. Mislite vedno na Alzacijo in Loreno, kjer bije še mnogo francoskih src. Delajte brez prenehanja, vedno bodite pripravljene za boj. Nič se ne more upirati narodu, ki se skupno poteguje za nezavisnost. Zaupajmo v bodočnost in kot neprestrašni vitezi hočemo biti pripravljene potegniti sablje iz nožnic.“ Jednako povelje visi v kazini podčastnikov. — Ker sta obe francoski zbornici vsprejeli zakon o iztiranju princev, dal je francoski veleposlanik na Dunaji grof Foucher de Careil svojo ostavko. Grof Foucher de Careil je

leta 1883 v senatu glasoval proti iztiranju princev in ko je sedaj to vprašanje prišlo zopet v razgovor, je takoj naznanil, da bode dal svojo demisijo, ako bode ta zakon vsprejet. To je sedaj tudi storil. Njegov naslednik bode, kakor se govori, poslanik v Bruselji grof Montebello, kateri je bil pred nekaterimi leti tajnik pri veleposlaništvu na Dunaji. — Manifest grofa Pariškega ni napravil takega upliva, kakor so monarhisti pričakovali. Narod se skoro prav nič ne zmeni za ta manifest. Vladi je pa še prav prišel. V manifestu dovolj odločno grof Pariški izjavlja, da je njegov namen, obnoviti kraljestvo. Dosedaj so mnogi republikanski poslanci dvomili, da bi principi res nameravali kaj sovražnega proti republiki, sedaj je pa grof Pariški sam naravnost to izpovedal. Vsi republikanci bodo sedaj preverjeni, da je vlada prav imela, ko se je tako odločno potegovala za iztiranje. Manifest je tedaj monarhistom več škodoval nego koristil.

Bavarski deželni zbor je v javni seji vsprejel zakon o regentstvu, ko je poprej poročevalec navel mnogo slučajev, iz katerih se je razvidelo, da je bil kralj res blazen. Naštel je celo vrsto dogodkov, kako grdo je ravnal s služabniki, kako se je izogibal ljudij, da je deklamoval verze nemških pesnikov, ko mu je prišel kak minister kaj poročati, kako je na vse kraje pošiljal posle, da bi mu prekrbeli denarja. Celu turškega sultana in perzijskega šaha je poslal prositi denarja na posodo. Služabnike je nagovarjal, da naj oropajo bankirje. Mi se le čudimo, da se tako dolgo o njegovej blaznosti ni nič vedelo, če je res vse to delal. Najbrž je tu mnogo pretiranja, saj se mrtvi kralj več sam zagovarjati ne more. Bolezen novega kralja Otta je popolnem podobna boleznij njegovoga pokojnega brata. — Regent bode danes prisegel.

Zasedanje angleškega parlamenta se je v petek popoldne zaključilo. Prestolni govor omenja, da je kraljica razpustila parlament, da izve mnenje naroda o vprašanji zastran osnove posebnega zakonodavnega zbora za Irsko. Odnosaji z družimi državami so najprijaznejši. Vsled modrih svetov vevlastij in potrpežljivosti sultanove se je končala vojna mej Srbijo in Bolgarijo. Grška je demobilizovala in sedaj je nevarnost za mir v jugovzhodni Evropi odstranjena. Razmere v Egiptu so se zboljšale. Prestolni govor izraža nado, de bode novi parlament skušal ohraniti mir in jednost države.

Dosedaj nekda še ni določeno, kak naslov bode imel papeški zastopnik v Kitaji, vsekakor bode pa zastopstvo imelo diplomatske značaj. Kitaj bode tudi jednega svojih evropskih zastopnikov akreditoval pri papeškem stolu.

Dopisi.

Iz Trnja 28. junija. [Izv. dop.] Zadnjič poročal sem Vam, da smo pri nas dne 30. maja šolo zaprli zaradi boleznij davice in škarlatinke. Nisem mislil, da se bo bolezen tako hitro širila. Danes štejem že okolu dvajset mrtvih. Bolnika ima pa skoro vsaka hiša. Po nekaterih hišah ležijo po trije, štirje; v bližnjem Palčji leži jih pa v jedni hiši sedmero. Tudi v Kleniku se že pokazuje. Pred par dnevi umrlo je dvoje otrok jednemu očetu v jedni uri.

Ravno tako v Palčji dve sestrici v jednem dnevu. Danes pa leži v tukajšnji hiši mati hudo bolna, troje majhnih otrok joka okolu nje, starejši sin, 10 letni Lovro, ki jej je stregel in se predvčeranjem še zdravega čutil, leži zraven bolne matere na mrtvaškem odru, oče je pa v Slavoniji na delu. Žalostni prizori!

Bojimo se, da bi se izpolnilo staro prerokovanje za leto 1886. Vsak dan nam mrtvaški zvon kliče „memento mori“. Bog nam pomagaj!

Fran Kopriva, Jodok Jakob Gallemborg, Siegfried Gallemborg in Ivan Adam Engelshausen; zatim hrvaška gospoda Nikolaj Drašković in Ivan Drašković. Te gospode zaprosi Jamšić, naj mu potrde, da so Kranjci Slovenci in da po slovenski govore. Omenjeni gospodje se na 31. marca l. 1654 to potrdili, rekoč, da ves svet to zna; pa da ako je kranjska vlada l. 1652 izjavila, da so Kranjci pod cesarjem, s tem še neso prestali biti Slovenci, ter da ako kranjski načelniki tega neso razumeli, zato kranjski romarji nemajo trpeti nožene škode. (Rad, str. 55.)

15. maja 1654 bil je sodnji dan. Na tem branil je Križanić vkup s patronovimi odvetniki Saracinelom in Ronconom Kranjce (pa tudi Srbe in Bolgare,) ali zastonj! On niti ni znal, da je Pastrić popačil pisma in postavil „Dalmatica seu Illyrica natis.“ Zato je moral pravdo izgubiti in sodniki so razsodili, da Jamšić ne zna slovenski in zato da ne more biti kanonik (ali so Kranjci „Ilirci,“ ali ne, o tem sodniki neso nič razsodili.)

Vsled te razsodbe pisal je Pastrić in njegovi dalmatinski tovariši kranjski vladi, da je „sveta

rota“ odločila, da Kranjci neso „Ilirci.“ Med razlogi, ko je Pastrić za to navaia, nahaje se tudi ta smešna trditev, da ako bi hotel vsak v gostinjec, kdor govori „ilirski,“ da tedaj bi smel noter tudi Štajerc, Korošec, Čeh, Poljak, Litvan, Pomoran, Lužičan, Rus, Moskov, Bulgar, Macedonec, Istrijan, Furlan (t. j. Goričan,) ker tudi ti govore po ilirski, kakor tudi še mnogo drugih narodov po Evropi, in po Aziji, ali svetojeronimski gostinjec da ni utemeljen za Ilirce, nego za „Ilirijo.“

Hitro po omenjeni razsodbi počeli so Dalmatinci s Slovenci tako postopati, kakor bi bila res sv. rota to razsodboizustila. Ko so jih namreč prosile na 28. julija 1654 tri sirote Tomaža Srimšića Goričana, ki je bil v svojem življenju član bratovščine, da naj jih spoznajo za ilirske siromake in naj jim kakor drugim dajajo mesečno milošćino, odgovorijo jim Dalmatinci, „da Gorica ni v Iliriji in da torej Goričani neso Ilirci.“

Jamšić se je hotel pritožiti proti omenjeni obsodbi in zato si izprosi 3. novembra 1654 od svetojeronimskega nadpapa spričevalo, da razume slovenski. To spričevalo pokaže on „sv. roti.“ Dal-

matinci pa bi bili radi dosegli, da bi „sv. rota“ izjavila, da Kranjci neso Ilirci. Zato naložijo 5. decembra svojemu odvetniku Liberatu, da naj ta od papeža izprosi ukaz „sv. roti,“ da ta ima razsoditi, katere dežele so papeži mislili, ko so utemeljevali gostinjec, in da naj goni pravdo naprej ne le proti Jamšiću, nego proti vsakemu nasprotniku („contra quoscumque,“) da bode vsakemu jasno, kdo se ima sprejemati v gostinjec.

Pravda je začela torej z nova. Pastrić, Liberrati, Severoli in še drug odvetnik Domenik de Dominicis dvigali so svoja peresa proti Slovencem, a za nje patronova odvetnika Saracinelii in Coppetti, ter vsak od njih napisal je po dve do štiri obrambe. Ali vendar se Jamšiću ugovor ni posrečil. Priolo in ostali sodniki potrdijo na 25. junija in 3. septembra 1655 svojo prvo obsodbo, rekoč da, ako kaj „ilirski“ zna, da se je to naučil še le, odkar je kanonik postal. Vkljub temu pritoži se Jamšić zopet ali tudi sedaj brez uspeha. Sv. rota potrdi namreč 5. aprila 1666 zopet svojo prvo obsodbo, navajajoč med mnogimi razlogi tudi ta, da on ne zna ilirski. Vrh tega rota še zapove, da ima kapitul pod kaznijo od 500 škudov Jamšića hitro iz kanonikata iz-

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 25. junija.
(Dalje.)

Ko je prevzel predsedništvo podžupan Vaso Petričič, poroča župan Grasselli v imenu ravnateljstva užitninskemu zakupu o dopisu odbora, oziroma pododbora, izvoljenega v poslanski zbornici državnega zbora, glede reforme užitnine. Gotovo je, da bi prebivalstvo Ljubljansko bilo radostno, ko bi se odpravil užitninski davek in iz srca privoščiti bi mu bilo veselje, ko bi dohodki Ljubljanskega mesta ne bili tako ozko združeni s tem davkom, od katerega pripada mestu 48.262 gl. na leto, torej znesek, ki se ne da lahko nadomestiti z drugim, manj občutnim in lažje pobiranim davkom. Dokler se ne najde pot, da se brez nalaganja novih in bolj občutnih bremen ohranijo mestu dohodki, izvirajoči iz užitninskega davka, pač ni mogoče priporočati takih reform tega davka, ki bi zmanjševale dosežanje mestne dohodke. Predlog v tem zmislu se vsprejme.

Prošnja Dunajske visoke poljedeljske šole za podporo ubožnim učencem se ne usliši.

O prošnji stavbenega podjetnika gosp. Antona Lončariča, da bi ga oprostili tlakovine, oziroma, da bi se za dovažanje gradiva za obrežni zid ob Ljubljani tlakovina znižala, poroča mestni odbornik Gogola in nasvetuje, da se prošnja ne usliši, kar obvelja.

Dr. Tavčar poroča v imenu finančnega odseka o kupnih ponudbah za mestno hišico števil. 19 pred Prulami. Pred kratkim časom ponujal je gospod Širnik za hišo 600 gl., ker stoji tik njegovih bivših drvarnic. Sedaj ponujajo že trije kupci namreč Jera Lipovšek, Fran Topolovec in Marija Majer po 1000 gl. Poročevalec nasvetuje, da se tudi te ponudbe ne vsprejmo, ker se bode dosegla še višja kupnina. Nasvet dr. Tavčarja obvelja.

Mestni odbornik Gogola poroča o kupni ponudbi za mestno močvirsko zemljišče v tako zvanih „purgarskih delih“, na najskrajnejši meji mestnega ozemlja blizu „Lip“. Poročevalec nasvetuje, da se to posestvo Šimnu Tehovniku v Lipah za 500 gl. proda. Kar bi kupnine dolžen ostal, moral bi jo obrestovati po 5% od 100 gl.

Mestni odbornik Hribar naglša, da mestna blagajnica za to prodano mestno posestvo, katero bi moralo donošati mestu vsaj 20 do 24 gl. na leto, skozi petnajst let ni dobila niti krajcarja, kajti obsteti neplačane kupnine so zapale in neso več izterljive. Temu je kriv dotični referent mestnega magistrata, na katerem ravnanju mora izražati govornik svoje obžalovanje. Če se to mestno posestvo zdaj zopet proda, naj se strogo gleda na to, da dotični magistratni referent svojo nalogo ne bode zopet zanemarjal. Razpravlja se potem dalje časa, ali naj se dolžna kupnina obrestuje po 6% ali po 5%.

Odbornik Povše meni, da bi občina Ljubljanska ne smela terjati več ko 5%; dr. Tavčar pa naglša, da v tem slučaju ne gre za posojilo ampak za kup, katerega dotičnik sam ponuja.

(Dalje prih.)

poditi in da je ta dolžan vse kapitulo povrniti, ko likor mu je bila njegova čast vrgla.

A s tem Pastrič še ni bil zadovoljen, nego hotel je, da mora sv. rota principijelno razsoditi, da Slovenci ne smejo udeleževati se dobrot svetojeronimskega gostinčja. In tudi ta želja se mu je izpolnila, kajti 10. decembra 1655 izrekla se je sv. rota, da „prava in resnična ilirska dežela je Dalmacija, h kateri spadajo še Hrvatska, Bosna in Slavonija, a popolnoma izključene („penitus exclusiv“) so Koroška, Štajerska in Kranjska.“ (In to razsodbo javil je bil Pastrič kranjski vladi že 23. marca leta 1654!).

Tako so torej Slovenci izgubili svoje pravice do svetojeronimskega gostinčja in sicer po nemarnosti njih lastne vlade. Nasprotnikom Jugoslovanov bilo je še to preveč, da bi se oni smeli vsaj na tujem, v središču krščanstva, kot jedno pleme smatrati. Zlasti obžalovanja vredni smo mi Slovenci, ki se moramo še celo za svoje ime, katero smo si sami sebi dali, neprestano boriti, ker nam naši nasprotniki drugo usiliti hočejo. In najzalostnejše je, da ta borba še ni prestala, da nam Nemci še zmerom svoj „windisch“ usiljujejo. Slovenci, učite se vendar spoznavati svojo preteklost, ki ni brez slave in veljave! S. Rutar.

Domače stvari.

(Občni zbor Šentpeterske (Ljubljanske) podružnice sv. Cirila in Metoda) bode v četrtek 1. julija t. l. zvečer ob 8 uri v salonu Šrajnerjeve pivarne s sledečim vspeedom: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Volitev stalnega načelnštva. 5. Volitev 2 zastopnikov za glavno skupščino (5. dan julija) 6. Nasveti posameznih društvenikov. K obilni udeležbi uljudno vabi načelnštvo.

(„Charakterologisches aus Slovenien.“) Pod tem naslovom priobčila je „Laibacher Zeitung“ preteklo soboto izvrsten članek, ki pristno osvetljuje nesramnost v Ljubljani bivajočih Nemcev, ali vsaj jednega izmed njih. V prihodnji številki bomo rečeni članek posneli, za danes nam nedostaje prostora.

(Naučno ministerstvo „Glasbene Matice“) za leto 1885 ni dovolilo nobene podpore. Ta ministerski odlok je društvo tem neprijetneje dirnol, ker je pod ministrom Conradom zadnja leta redno dobivalo 200 gl. letne podpore. Filharmonično društvo, katero razpolaga z lastno imovino in uživa od vseh strani izdatne podpore, dobiva redno brez vsake prošnje vsako leto 300 gl., a „Glasbeni Matice“, katera tako zelo potrebuje vsestranske podpore, odpala je za letos državna podpora. Zaradi tega nadejamo se trdno, da bode sl. c. kr. vlada slovenskemu društvu „Glasbena Matica“ vsaj prihodnja leta z enako mero merila podporo, kakor Filharmoničnemu društvu.

(Včerajšnje procesije) vršile so se zaradi neugodnega vremena le deloma po ulicah. Procesije frančiškanske, ki jo je vodil gvardijan in župnik o. K. Medic, udeležil se je trgovinske zbornice predsednik g. Kušar, več mestnih odbornikov, uradnikov, ogromno število belo oblečenih deklet in mnogo žensk v belih pecah. — Procesijo pri sv. Jakobu vodil je prošt dr. Jarc. Tudi ondu bilo je veliko in elegantno oblečenih deklet, ki so sveče nosile. Neki deklici pa se je zgodila nezdga. Neka sitna ženska z gorčo svečo rila je mej belo oblečena dekleta in pri redutnem poslopji zapalila jedne dekline pajčolan, da so se potem še lasje vneli. Veterani, ki so kakor pri frančiškanih, tudi pri sv. Jakobu spremljali procesijo, iztrgali so hitro goreči pajčolan in pogasili z rokami goreče lase, da ni bilo večje nesreče. Omenjena deklica je po obrazu precej opečena, vendar ne nevarno.

(Najvišje sodišče) zavrglo je ničnosti pritožbo gosp. Ivana Čagrana in Fr. Zakuška proti razsodbi porotnega sodišča Celjskega z dne 6. aprila 1886.

(Pl. Premerstein), okrajni glavar na Ptuji, gre na dopust. Govori se, da se ne vrne več. Srečno pot! Bog razsveti Taaffeja, da nam pošlje drugega glavarja!

(Provizorja) sta imenovana: g. Josip Črnko v Jarenici, g. Jak. Marzidolšek pri sv. Jakobu v Slov. goricah.

(Veliki koncert v proslavo slovenskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda) priredi čitalniški pevski zbor v nedeljo dne 4. julija v čitalniški restavraciji. Natančneje in jako zanimivi vspeodi, kateri obseza petje (sodeloval bode tudi slavni naš tenor g. Meden), godbo in veliko loterijo, priobčimo prihodnjic.

(Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Sevnici) se vendar jedenkrat z ukazom c. kr. ministerstva notranjih stvari dne 27. majnika 1886 št. 8017 ni prepovedala, torej na podlagi predloženih pravil dovolila. Razumno je, da bode ta podružnica primerno največje podpore potrebovala, da se odpravi tukajšnja še vedno huj-skajoča privatna šola „nemškega šulferajna“, ki ima le še 20 — mej temi 8 iz bližnje okolice kranjske učencev in 2 učitelja.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda v Celji.) Pri izrednem občnem zboru dne 24. junija izvolil se je g. Andrej Perc blagajnikovim namestnikom, mesto g. dr. Toma Horvata, ki se je bil preselil na Ptuj. Za podružnična zastopnika pri veliki skupščini v Ljubljani izvolila sta se g. Jos. Žičkar, vikar, in g. Ivan Dečko.

(Kolera.) Tereza Beligoj v Trstu, o kateri smo zadnjic pisali, da je za kolero zbolela, je že umrla in konstatovano se je, da je umrla za pravo azijsko kolero. — Zboleli sta še dve drugi osebi, 12 letna deklica in živinozdravnik Kobliška.

Obe prepeljali so v bolnico, ker se pri obeh kažejo znamenja kolere.

(Iz Metlike) se nam piše 27. junija: Pri včerajšnji volitvi mestnega zastopstva so jednoglasno voljeni: županom g. Ferd. Salokar; za svetovalce: g. Fran Jutraž, g. Fran Gustin, g. Anton Prosenik, g. Lavoslav Fleišman.

(Iz Metlike) se nam poroča 27. junija: Grmelo je in se bliskalo davi, kot da se bliža sodnji dan. Najedenkrat so gorele tri zidanice (vinske kleti) v Novi gori. V Draščih je pa v neko hišo skozi dimnik smuknila strela, z lonci zropotala, ljudi vzbudila, pa šla. Ako so bile kleti zavarovane, se v tem trenutku ni moglo zvedeti.

(Akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji) priredi 28. t. m. svojo zadnjo sejo v tekočem tečaju s sledečim dnevnim redom: I. Čitanje zapisnika. II. Poročilo odborovo. III. Berilo g. Mihe Murka. IV. Slučajnosti. Gostje dobro došli! Lokal: Hotel de France, I. Maria-Theresien Strasse. — K obilni udeležbi vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 27. junija. Z najvišjim ročnim pismom z včerajšnjega dne imenovan deželni predsednik šlezjski Olivier marquis de Bacquehem trgovskim ministrom in bode svoj urad v malo dnevih prevzel. Dosedanji vodja trgovinskega ministerstva baron Pusswald odpuščjen te službe, dobil veliki križ Fran Josipovega reda in stopi po 39letnem službovanju v pokoj.

Rim 27. junija. Izvestje o kolero: V Brindisi 15 zbolelo, 3 umrli; v Latianu 24 zbolelo, 7 umrlo, v San Vito 4 zboleli, 2 umrli.

Monakovo 27. junija. Princ vladar Luitpold bode jutri opoldne v prestolni dvorani kraljeve palače v prisotnosti deželnih poslancev, ministrov, dvornih uradnikov, častnikov, duhovništva, magistrata in diplomatov prisegel.

Zahvala.

Slavna kranjska hranilnica je v občnem zboru dne 10. t. m. dovolila tukajšnjemu zavodu za uboge 2350 gl. Za to velikodušno tukajšnji ubožni zakladi došlo podporo podpisani v imenu zavoda za preskrbovanje ubogih javno izreka najtoplejšo zahvalo.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 21. junija 1886.

Župan: Grasselli.

Kdor se boji mrtvouda

ali katerega je že zadel, ali pa bolega na navalu krvi, omotici, udotrpu, ali ne more spati ter ima bolne živce, naj si naroči knjižuro „Ueber Schlagfluss-Vorbeugung und Heilung“, 5. izdaja, ki se zastoj in franko dobi od pisatelja bivšega deželno-bramborskega batalijonskega zdravnika Rom. Weissmann-a v Vilshofen-u, Bavarsko. (38—13)

Tujci:

27. junija.

Pri st. nu: Köhler z Dunaja. — Scherz iz Celovec. — Corjak iz Ljubljane. — Duma iz Trsta. — Celigoj iz Roke.

Pri mašič: Hehner z Dunaja. — Schwa z iz Gradca. — Obr, Adler z Dunaja. — Goldberg iz Budimpešte. — Grof Strassoldo iz Gorice. — Kolber z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Neb.	Mokrina v mm.
26. junija.	7. zjutraj	737.86	20.4° C	sl. svz.	jas.	3-5 mm.
	2. pop.	736.24	26.8° C	sl. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	737.20	16.8° C	sl. vzh.	d. jas.	dežja.
27. junija.	7. zjutraj	736.26	15.8° C	brezv.	obl.	9-20 mm.
	2. pop.	735.74	21.6° C	sl. jvz.	obl.	
	9. zvečer	735.94	16.4° C	sl. jvz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 21.3° in 17.9°, za 2.5° nad in 1.0° pod normalom.

Dunajska borza

dné 28. junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	86 gl. 25 kr.
Srebrna renta	85 " 05 "
Zlata renta	117 " 25 "
5% marna renta	102 " — "
Akcije narodne banke	865 " — "
Kreditne akcije	279 " 50 "
London	125 " 80 "
Srebro	— " — "
Napol.	9 " 97 "
C. kr. cekini	5 " 92 "
Nemške marke	61 " 85 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 131 " 50 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gl. 168 " 25 "
Ogrska zlata renta 4%	106 " 40 "
Ogrska papirna renta 5%	94 " 85 "
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 " 20 "
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 117 " — "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 " — "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	120 " — "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98 " 80 "
Kreditne srečke	100 gl. 177 " — "
Rudolfove srečke	10 " 18 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 115 " 25 "
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	202 " — "

Podpisani naznanjajo tužno vest, da je gospa
MARIJA KORENČAN, ROJ. STULER,
gostilničarjeva in mesarjeva soproga,

v dan 27. junija 1886, zjutraj ob 1/2. uri, previde-
na s sv. zakramenti, po kratki bolezni, v 32.
letu svoje starosti, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb bude v ponedeljek 28. junija ob 5. uri
popoldne.

Draga umrša bodi priporočena v pobožni
spomin.

Zadušne sv. maše se bodo služile v cerkvi
sv. Pavla na Vrhniki.

Vrhnika, dne 27. junija 1886.

(461)

Žalujoči ostali.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo-
vnišnicah knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik, učitelj.

12 pol v 8°. Mehko vezana 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Gospod pisatelj, oziroma zbiratelj, mnogo dodaj že nenatis-
nenih kratkočasnic gotovo ni imel malo truda pri zbiranju teh
kratkočasnic in smetnic, predno je vse nabral, jih opilil in potem
primerno razvrstil za vsak stan posebe. Gotovo mu bude vsakdo
hvaležen za njegovo delo, saj bude čitatelj podane smešnice prešivel
marsikatero uro veselo, zgnila mu bude za trenotek skrb za vsak-
danji pičli kruh, razvedrilo se mu bude lice in telo njegovo pro-
sinjeno bude nove moči. Kar je sol jedilom, to je humor (šala)
življenju. «Humor zgubljen, življenje zgubljeno», pravi K. Bühler

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(356-5)

Išče se za

14 letnega dečka,

zmožnega slovenskega in nemškega jezika, prostor
pri trgovini tu ali pa na deželi. Več pove upravn-
ništvo tega lista. (459-2)

Plemenski bik,

čistega muriškega plemena, 3 leta star, se cenó prodá.
Kje? pove upravništvo „Slovenskega Naroda“. (453-2)

Pekarija, krčma in stanovanje

v hiši št. 89 v Postojni se dá v najem. Ponudbo naj
se pošljejo A. Kraigher-ju v Postojni. (379-5)

Št. 10.605.

(460-2)

Mestni lov v zákup.

V četrtek 8. dan julija letos dopolu-
dné ob 10. uri se bo pri mestnem magistratu
mestna lovska pravica za dobo petih let po očitni
dražbi dajala v zákup, kar se razglaša z dostavkom,
da je dražbene pogoje v navadnih uradnih urah
zvedeti pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 22. junija 1886.

Župan: Grasselli.

JAN. JAX v Ljubljani

priporoča

iz najboljše angleške snovi narejene

elegantne (160-16)

„Bicycles“

s kroglastimi tečaji (Kugellager).
Daje se pouk.

Umetne (50-42)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu
brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in
vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

A. Krejdi,

v Ljubljani.

Kongresni trg, na voglu gledališčne ulice.

priporoča svojo veliko zalogo vseh vrst modernih

klobukov in kap;

prejema tudi

kožuhovino in zimsko obleko

črez poletje v shranjevanje. (199-16)

Kisla voda, kopalnišče Radence

s svojo jako obilo „natro-lithion-
kisline“. Garodovi poskusi so
dokazali, da je ogljeno-
kislil „Lithion“ pri
protinu najboljša
in najgotovje
zdravi-
lo.

Vsled
obilnega
ogljeno-kislika,
natrona, lithiona
je radvanjska kislá
voda kot specifikum pri:
protinu, kamnji v želodci, me-
hurji, ledvicah, zlati žili, bramo-
rici, brahoru, zlatenici, želodčnih bo-
leznih, kataru. Kopolji, stanovanja, restavracija cenó.

Zaloga: F. Plautz v Ljubljani, P. Sollinger via gospa v Trstu,
A. Mazzoli v Gorici, v Celji in Mariboru v vsaki spec. trgovini.

Brnsko blago

za elegantno

poletno obleko

v odrezkih po 3-10 metra, to je 4 Dunajske vatle,
vsak odrezek

po samo glđ. 4.80 iz jako fine
po samo glđ. 7.- iz velifine
po samo glđ. 10.50 iz najfinejše

ovčje volne,

ravno tako grebenasto sukno in blago za ogrtače
razpošilja proti poštnemu povzetju dobro znana
zaloga sukna

SIEGEL-IMHOF v BRNU.

izjava. Vsak odrezek je 3-10 metra dolg in
136 cm. širok, to je popolnem zadosti za celo moško
obleko.

Znana solidnost in zmožnost gornje tvrdke je
jamstvo, da se bude poslalo najbolje blago prav po
izbranem vzorci.

Ker mnogo sleparskih tvrdk slepari s tem, da
trdi, da prodaja „Brnsko blago“, pošlje zgornja za-
loga vzorce zastoj in franko. (204-14)

J. ANDĚL-a

novoznačeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, šourke, mole, muhe, mrav-
ljince, prešiške, ptične črviče, sploh vse žu-
želke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od
žučelkine zaloge ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDĚL-u,

„pri črném psu“

13, Húsová (Dominikanská) ulice 13,
v PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Sličarji, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po
plakatih. (203-5)

Umrlí so:

23. junija: Franca Ojstriž,
kovačeva hči, 9 mes., Poljan-
ska cesta št. 40, za vnetjem
sapnika. — Marija Mihelič,
črevljarjeva žena, 33 let, Ve-
gove ulice št. 12, za jetiko.

24. junija: Marija Luznar,
mizarjeva udova, 74 let, Ulice
na grad št. 8, za otrpnenjem
srca. — Marija Reizinger,
stariarjeva žena, 71 let, Rožne
ulice št. 11, za vodenico. —
Marija Kante, gostija, 65 let,
Krajva dolina št. 11, za je-
tiko.

25. junija: Berta Reck-
nagel, komijeva žena, 20 let,
Sv. Florijana ulice št. 31, za
kroničnim vnetjem ledja in
srca.

26. junija: Reza Jerše,
mestna uboga, 85 let, Karlov-
ska cesta št. 7, za starostjo.
— Alojzij Toman, privatni
uradnik, 82 let, Zabjak št. 6,
za starostjo.

Udano podpisani usoja si slavnemu občinstvu pripo-
ročati svojo

delavnico

za stroje in kovinska dela

v Sv. Florijana ulicah št. 32 ali v Hrenovih
ulicah št. 4,

za izdelovanje pip, posebno pip penilnic (Mousier-
Pippen), sesalk, vijakov, ventilov, vodo- in paro-
vodov, vseh delov za vodnjake, cerkvenih in drugih
svečnikov, svetilnikov, strojev za izdelovanje klo-
bas in vseh v to stroko spadajočih stvari. Tudi izdeluje
sodne brzojave (Zimmertelegraph). Vsakovrstne po-
prave, tudi poprave šivalnih strojev prevzame ter cenó
zaračuni. Z odličnim spoštovanjem

(360-3)

Fran Gogala.

Mnogobrojna sprí-
čevala prvih medi-
cinskih avtoritet.

Kolajne

raznih razstav.

Skózi 40 let poskušena

e. kr. izklj. priv. prva ameriško in angleško
patentovana

Anatherin zobna in ustna voda

dr. J. G. POPP-a,

e. kr. dvornega zdravnika za zobe, na Dunaji, I.

Ta odlični izdelek se je v 40. letih svojega ob-
stanka razširil in veljavo pridobil tudi izven Evrope.
Njega poraba se je za posebno dobro pokazala proti
zobobolju vsake vrste, proti vsem boleznim mehkih
ustnih delov, majajočim se zobem, lahko krvavečemu
bolnemu dlesnu, bramorici in skorbutu Raztaplja
slez, s čemer ovira narejanje zobnega kamna, upliva
osvežujoče in boljša okus v ustih ter korenito od-
pravi zopern duh, ki navstaja po umetnih in otljih
zobeh, po jedeh in-kadenji tobaka. Olajšuje zobenje
pri majhnih otrocih in je dobro varstveno sredstvo
proti disteritidi, neobhodno potrebno pri rabi mine-
ralnih vodá. Velika s eklenica velja 1 glđ. 40 kr.,
srednja 1 glđ. in majhna 60 kr.

Uspeh zajamčen, ako se rabi natančno po
predpisu. (151-2)

Dr. Popp-a vegetab. zobni prašek

nareja zobe blesteče bele, ne da bi jih kaj poškodo-
val. — V škatlicah po 63 kr.

Dr. Popp-a anatherin zobna pasta

v steklenicah za čiščenje in ohranjenje zob, odpravi zo-
perni duh in zobni kamen. Cena steklenici 1 glđ. 22 kr.

Dr. Popp-a zobna plomba,

praktično sredstvo, s katerim si lahko vsakdo sam
plombuje otle zobe. Cena 1 glđ.

Dr. Popp-a arom. zobna pasta.

Blesteči beli zobje po kratkej porabi. Zobe (prirodne
in umetne) varuje in odstranja zobne bolečine. Cena
kosu 35 kr.

Dr. Popp-a aromatično milo iz zelišč,
kemično analizovano in od mnogih medicinskih in
zdravniških celebritet evropskih kot najreelnejše in
za kožo najboljšo pripoznano. Lišaje, spuščaje, pege,
mozuljce, grinte, ozece, luskiné na glavi in na bradi,
hraste, kožne bolezni in nečistosti sploh hitro in go-
tovo odpravi. Cena kosu 30 kr.

P. n. občinstvo se prosi, zahtevati izrečno
e. kr. dvornega zdravnika za zobe Popp-a pre-
parate in vzeti samo take, ki imajo mojo varst-
veno znamko.

Več ponarejalcev in prodajalcev na Dunaji,
v Ljubljani in Instruko bilo je nedavno obsojenih
k občutnim kaznim.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarnih J. Swoboda, V. Mayr,
U. pl. Trukoczy, E. Birschitz, G. Piccoli, dalje pri tr-
govcih C. Karinger, Vaso Petričič, Ed. Mahr, P. Lass-
nik, bratje Krisper; v Postojni: Fr. Baccarich, lekar;
na Krškem: F. Böhmes, lekar; v Idriji: J. Wardo,
lekar; v Kranji: K. Šavnik, lekar; v Škofjei Loki: C.
Fabiani, lekar; v Kočevji: J. Braune, lekar; v Ajdov-
ščini: M. Guglielmo, lekar; v Liti: J. Beneš, lekar;
v Metliki: Fr. Wachu, lekar; v Radovljici: A. Roblek,
lekar; v Novem mestu: F. Haika, D. Rizzoli, lekarja;
v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Trebnjem: J. Rup-
recht, lekar; v Crnomlju: J. Blažek, lekar; v Vipavi:
A. Leban, lekar

Preselitev prodajalnice.

S tem se usojam udano naznanjati, da bude od 1. julija naprej
moja prodajalnica

dragocenostij, zlatega in srebrnega blaga

v mojej hiši, v Kolodvorskih ulicah št. 161,

poleg moje urarske prodajalnice.

Tem povodom izražam vsem svojim dosedanjim p. n. kupovalcem
najlepšo zahvalo za do sedaj skazano zaupanje in prosim, da bi je tudi
nadalje v mojej novej prodajalnici skazovali. Hkratu opozarjam na svojo
veliko zalogo zlatih in srebrnih dragocenostij,
zlatih in srebrnih žepnih ur, Pariških in ameriških
ur z budilom, pisarničnih in kuhinjskih ur z nihali.

Zagotavljam najreelnejšo postrežbo, prosim za mnogobrojni obisk.
Znamenujem se z veselo spoštovanjem

(458-2)

C. ALMOSLECHNER v CELJI.